

ကြယ်ပွင့်စာပေ

မေ့မိရိုင်း

အချစ်နှင့်အခြားသောအကြောင်းအရာများ

အမှာ စာ

တကယ်တော့ ဒီစာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေဟာ ‘အချစ်’ဂျာနယ်မှာ ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့တာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အချစ်လို့ ဆိုပေမယ့် အခြားသော လူမှုရေးအတွေးအခေါ်၊ အကြောင်းအရာတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရေးသားခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။

လေးစားစွာဖြင့်

ပဉ္စမံဒီရိုင်း

အချစ်နှင့်ဇာတ်ပွဲ

ချစ်သူ။ စီဒီခွေတွေထဲက အငြိမ့်တွေကိုကြည့်ပြီး အငြိမ့်တွေကို သဘောကျနေပြီလား။ နောက် ထပ် ဇာတ်နှစ်ပါးခွေတွေကို ကြည့်ပြီး ဇာတ်ပွဲတွေကြည့်ချင်နေပြီလား၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ အရသာခံစားမှုခြင်းက တူတာမှ မဟုတ်။ အခုဟာတွေက စင်ပေါ်မှာ မင်းသမီးက

သတ်သတ်က၊ ပြက် လုံးတွေသတ်သတ်၊ အတီးသတ်သတ်၊ အဆိုသတ်
သတ် ပြီးမှ ပြန်တည်းဖြတ်တာဆိုတော့ ပွဲခင်းထဲက အရသာမျိုးနဲ့ တူမှ
မတူတော့တာကိုး၊ ဝမ်းနည်းဖို့ တော့ ကောင်းရဲ့ ကွယ်။ ကိုယ်တို့ မြန်မာ
လူမျိုးတွေ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် အပန်းဖြေစရာ ဇာတ်ပွဲယဉ်ကျေးမှုဟာ ကွ
ယ်ပျောက်မတတ် ရှိနေပြီလေ။ ဇာတ်ဆို လို့ လက်ချိုးရေလို့ တောင် အန
ည်းငယ်ပဲရှိတော့တာ။ ဒါတောင် ဇာတ်စစ်စစ်ပါလို့ ပြောလို့ ရတာမရှိ
တော့ဘူး။ ဒီထက်တောင် ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတာက အငြိမ့်တွေ ဖွံ့ဖြိုး
ပေါ်ထွန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ မန္တလေးမှာ တောင် အငြိမ့်စစ်စစ်က ခြောက်ခု
လောက်ပဲ ရှိတော့တာ။

ဇာတ်သဘင်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်က တကယ့်
ကို ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်ခဲ့ပါရော လား။ ဇာတ်ပွဲ ကမယ့်နေရာကို လှည်းတွေနဲ့
လာကြ။ လှည်းဝိုင်းကြီးတွေဖွဲ့ပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက် ကြ၊ ပွဲကြည့်ဖို့
ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ကြ၊ ကောင်းကင်ယံက လ၊ကလေးထွက်ပြီး ပွဲခင်းထဲက
ဆိုင်းသံကြား ရပြီဆိုတာနဲ့ ဇာတ်စင်ရှေ့ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဇာတ်မင်း
သား၊ မင်းသမီးတွေရဲ့ အဆို၊ အပြော၊ အငိုတွေ အောက်မှာ တုတ်တုတ်မှ
မလှုပ် မိန်းမောနေကြလို့ ၊ အဲဒီတုန်းက ဇာတ်ပွဲတွေကလည်း ဇာတ်စင်
ပေါ် ကနေ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် သီချင်း
တွေနဲ့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပါဝင်ထမ်းရွက်ခဲ့ကြသေးတာပေါ့။

မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ကို ဖွင့်ဆိုချက်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ တိုင်းပြည်
အသီးသီးမှာ ရှိတဲ့ လူမျိုး တိုင်းမှာ သူ့ဘာသာဓလေ့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ
တဲ့ အဆို၊ အက၊ အတီးအမှုတ် အားလုံးရှိကြတယ်။ အဲဒီအဆို၊ အက၊ အ
တီး၊ အမှုတ်တွေကို စုစည်းပေါင်းစည်းပြီး ‘ဇာတ်သဘင်’ဆိုပြီး တစ်နေ
ရာ တည်း တစ်ထိုင်တည်းမှာ အမြင်၊ အကြား၊ အာရုံတွေနဲ့ တစ်ဝကြီး
ကြည့်ရှုနားဆင် ခံစားရတာ၊ ဇာတ်ပွဲစလို့ အပျိုတော် ယိမ်းထွက်တဲ့ အချိန်

နံကစလို့ ပြဇာတ်၊ အော်ပရာ၊ နှစ်ပါးသွား နောက်ပိုင်း ဇာတ်တော်ကြီးစသဖြင့် မနက်မိုးစင်စင်လင်းလို့ ဇာတ်ပွဲပြီးချိန်ထိ ပရိသတ်တွေအဖို့ သမ်းတချီ ငိုက် တလဲ့ စိတ်ဝင်စားတစ်ခါ စသဖြင့် မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ လူရွှင်တော်တို့ ရဲ့ အက၊ အရယ်၊ အငို၊ အဆို ဆိုင်းဆရာတွေရဲ့ အတီးအမှုတ်ကို နားထောင်ပြီး စိတ်အညောင်းအညာ ဖြေခဲ့ကြတာပဲပေါ့။

တကယ်တော့ ဇာတ်ပွဲတစ်ပွဲ က၊တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်နဲ့ က လုံးဝမတူ ဘူး။ ရုပ်ရှင်က မကြိုက်မချင်း ပြန်ရိုက်လို့ ရတယ်။ ဇာတ်ပွဲကြတော့ သရုပ်ဆောင်တွေက တိုက်ရိုက် အမှားအယွင်း မရှိ ကပြကြရတာ။ ဒါပေမယ့် အဖွဲ့လိုက်လုပ်ဆောင်တာချင်းကြတော့ တူပြန်ရော။ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ အထက်နဲ့ အောက်ဆိုပြီး နှစ်ပိုင်းရှိတယ်။ အထက်ဆိုတာ ဇာတ်စင်မြင့်ထက်မှာ ဆိုကြ၊ ပြောကြ၊ ငိုကြ၊ ကကြတဲ့ သူတွေနဲ့ အောက်ဆိုတာက အတီးပညာရှင်တွေပေါ့။ အထက်နဲ့ အောက် အဖွဲ့လိုက်စည်းလုံးနိုင်မှ ကောင်းမွန်တဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်တာ။ နောက်တော့ မီးဘက်ဆိုင် ရာတွေ၊ အသံအယူအဆတွေ ပါဝင်လာပြန်ရော။ ဒီနေရာမှာ ဇာတ်အဖွဲ့မှ တီးတဲ့ ဆိုင်းဆရာတွေရဲ့ ကဏ္ဍက တော်တော်အရေးပါတယ်။ နေဝင်ပြီဆိုတာနဲ့ ဇာတ်ကဖို့ က အဝေးကြီးလိုနေသေးပေမယ့် ဧည့်ခံဆိုင်းတီးပေးရတယ်။ လူခေါ်ပရိသတ်ကို အသိပေးတဲ့ သဘောပေါ့။ ပွဲထွက်ချိန်ကနေ ပွဲသိမ်း ချိန်ထိအောင်လည်း တာဝန်ယူတီးခတ်ရသေးတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ပေါ်လာတဲ့ ခေတ် ပေါ်တီးပိုင်းတွေက အော်ပရာ၊ ပြဇာတ်တို့ လောက်သာ တီးရပေမယ့် ဆိုင်းကတော့ ဇာတ်ရဲ့ အခင်း အကျင်းအတွက် သူ့နေရာနဲ့ သူ့ကိုက်ညီအောင် သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခုံ၊ အမြော်၊ အယိုင်၊ အငို၊ ဗိန်းမောင်း၊ မြိုင်ထနှစ်ပါးစသဖြင့်တီးရတော့ တကယ့်ကိုဇာတ်အတွက် ပင်မဒေါက်တိုင်ကြီးပဲပေါ့ဗျာ။

ကိုယ်တို့ ဘိုးဘေးတို့ ခေတ်ကတော့ ဇာတ်သဘင်က အနိမ့်သဘင်
မြေပိုင်းခေတ်ပေါ့လေ။ မြေပေါ်မှာ ဖျာခင်းပြီး ဆိုင်းပိုင်းနောက်မှာ ပြင်
ဆင်ပြီး ရှေ့ကိုထွက်ကပြကြရတယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ မဟုတ်လို့ နောက်ခံကားတွေဘာတွေ မရှိဘူး၊ တော၊ တောင်၊ ကျောင်းသင်္ခန်းတွေကို
သီချင်းအပြော အကထဲမှာ စီကုံးဖွဲ့ဆိုပြောကြရတာ၊ ဇာတ်စင်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ အမြင့်သဘင်က ဦးဘိုးစိန် လက်ထက်ရောက်မှ ပေါ်လာတာ။
အဲဒီကစလို့ မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ဟာ ဖွံ့ဖြိုးလာတော့တာပါပဲ။

ကိုယ်တို့ တော့ မမှီပါဘူး။ ကိုယ်တို့ အဘိုးအဘွားတွေ ခေတ်က ဦးဘိုးစိန်တို့ ၊ ဦးအောင်မင်း၊ ယောက်ျားမင်းသမီးအောင်ဗလ၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ ဦးစိန်အောင်မင်းတို့ က အက၊ အဆို၊ အငို သိပ် ကောင်းဆိုပဲ။ ကိုယ်တို့ ဇာတ်ကြည့်တဲ့ အရွယ်ကြတော့ မြန်မာဇာတ်သဘင်က အတော့ကိုခေတ်မှီနေ ပြီ။ ပြဇာတ်၊ နှစ်ပါး၊ နောက်ပိုင်း၊ အော်ပရာတွေကစလို့ ဆက်တင်တွေဆိုလည်း အံ့ဘွယ်တနန်းပါပဲ။

ကိုယ်တို့ လက်ထက်မှာ စိန်အောင်မင်းဆိုချင်းကလေး ဖဝေးနဲ့ ရာဟု လာအမွေတောင်းခန်း၊ ရွှေမန်းကျော်အောင်ဆို မေဓာဝီသမင်မနဲ့ ပဒုမပေါင်တို၊ စိန်မာဒင်ဆို ဖိုးထောင်ဝါနု၊ ရွှေနန်းတင်က လက်ဝဲသုနန္ဒရ၊ မြို့တော်သိန်းအောင်ကဆို နောက်ပိုင်း မင်းသားကြီးစိန်အောင်လွင်နဲ့ တရားရှင်၊ ပန် တျာကြည်လင်က မြစိမ်းရှင်သိုက်သမိုင်းနဲ့ သုပုဗ္ဗနောက်ဆုံးနေ့၊ စိန်မဟာသဘင်က ပါတော်မူ၊ ရှင်မွေးလွန်း မင်းနန္ဒာ၊ ပဋိက္ခရားနဲ့ ရွှေအိမ်စည် နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးတွေက ဒိတ်ဒိတ်ကြပဲ။ ပြဇာတ်တွေဆိုရင်လည်း သူ့ထက်သူ အပြိုင်အဆိုင်ပဲ၊ ပြဇာတ်မင်းသားတွေရဲ့ ခေတ်လို့ ပြောရမယ်။ ဇာတ် မင်းသားတွေနဲ့ ကို အပြိုင်အဆိုင် နာမည်ကြီးကြတာ။ လူငယ်ကြည်ခိုင်၊ ဘီအီးဒီအောင်သိုက်၊ ကို တင်ဌေး ၊ ဒဂုန်ချစ်ဝေ၊ သဘာဝသန့်ဇင်၊ ဂျင်မီဇရက်တို့ ရဲ့ ပြဇာတ်တွေဟာ ပွဲချစ်

သူပရိသတ်အပေါ် လွှမ်းမိုးခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် နန်းဝင်း၊ ဝင်းမောင်၊ ချမ်းသာ၊ ဆန်းဝင်း၊ ဝင်းဗိုလ်၊ မိုးဝင်း၊ သိန်းဇော် (မန္တလေး)တို့ ဟာလည်း ကမလား၊ ဆိုမလား၊ ငိုမလား၊ မင်းသားတွေရဲ့ ခေတ်ပါပဲ။ ဇာတ်ကြည့်သူတွေက စင်ပေါ်ကို လိမ္မော်သီးတွေ၊ သကြားလုံးတွေ၊ မုန့်တွေပစ်ပေး၊ စင်ပေါ်ကနေ ကောက်လိုက်ကြ၊ လူရွှင်တော်တွေကလည်း ပက်မတုတ်အောင် ပြက်လိုက်ကြနဲ့ လူရွှင်တော်ခေတ်လို့ လည်း ပြောရမှာ ပါ။မိုးဒီနဲ့ မေ့စစ်အတွဲဟာ ဟိုးဟိုးကျော်ပါပဲ။ ပြဇာတ်ထဲမှာ ကြတော့ ဒီနေ့ထိ မြို့တော်မောင်ယဉ် အောင်ရဲ့ ပြဇာတ်တွေ၊ ဆက်တင်တွေကိုမှီသူမရှိသေးဘူး။

ဟိုတုန်းက ဆောင်းညချမ်းတွေမှာ ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်အသွယ်သွယ်နဲ့ ဇာတ်ပွဲကြည့်သူတွေ ဟာ ဇာတ်ပွဲတွေကျင်းပတဲ့ ဘုရားပွဲတွေ၊ ကျိုက္ကဆံပြည်ထောင်စုပွဲတွေ၊ သိမ်ဖြူကွင်း၊ ရာပြည့်ကွင်း၊ ပဲခူးရွှေမော်ဓောဘုရားပွဲ၊ ရွှေတိဂုံတပေါင်းပွဲ၊ မယ်လမုဘုရားပွဲ၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားပွဲတွေကို တပျော် တပါး မိသားစုသားချင်းတွေကော အရွယ်တူအဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ ကောသွားကြ ကိုယ်ထည့်လာတဲ့ စားစရာတွေကို ဇာတ်မကခင် ဇာတ်ရုံနောက်ဝင်ပြီး ဇာတ်အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားတွေကို ကျွေးကြမွေးကြနဲ့ အခုချိန်မှာ အဲဒီယဉ်ကျေးမှုကြီးကွယ်ပျောက်သွားတာက အင်မတန်မှ ကို ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။

ဇာတ်သဘင်စင်မြင့်ထက်မှာ စတိတ်ရှိုးတွေ၊ ဂျမ်းဘားအကတွေ၊ မကတတ်ကတတ်သူတွေ ဝင်က၊ ဇာတ်သဘင်ရဲ့ ပင်ကိုယ်အခြေခံအချက်တွေကို ဖျက်ဆီး နှစ်ပါးခွင်မှာ ကချင်သလိုက နောက် ပိုင်းဇာတ်တောင်လုံးဝမကဘဲ မိုးလင်းခဲ့ရတာတွေ များ လာတဲ့ အခါ ဇာတ်သဘင်လည်း ကျဆုံးရ တော့တာပါပဲ။ တကယ်တော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ဇာတ်သဘင်ကို ဒီလောကသားအချို့ ကပဲ ပြန်ဖျက်ဆီးလိုက်တာပါပဲ

ချစ်သူအခုချိန်မှာ မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ဟာ ပြန်လည်ရှင်သန်ဖို့ အငွေ့
အသက်တည်းတည်း လေး ကျန်ပါသေးတယ်။ တတ်ကျွမ်းသူများက
ဝိုင်းဝန်းပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ဖော်ထုတ်ကြရရင်ဖြင့် မြန်မာ့ဇာတ်သဘ
င် ပြန်လည်ဦးမော့လာမှာ ပဲ။

အဲဒီအခါကျရင်တော့ ကိုယ်တို့ လည်း ချိုင့်ကြီး၊ ချိုင့်ငယ်လက်ကဆွဲ
လို့ ညချမ်းမှာ ဇာတ်ပွဲ တွေကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်။

အချစ်နှင့်ရုပ်ရှင်

ချစ်သူ ရုပ်ရှင်ကို ကြိုက်လား၊ တကယ်တော့ အနုပညာတွေထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပေါ်ထွန်းလာတာက သက်တမ်းအနုဆုံးပဲ၊ ဘာကြာသေးတာမှတ်လို့၊ နှစ်တစ်ရာတောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အနု ပညာရပ်အသီးသီးထဲမှာ ရုပ်ရှင်က လူကြိုက်အများ ဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်ဒီလောက် ပရိ သတ်စိတ်ဝင်စားရတာလဲဆိုရင် ပြောနိုင်တာကတော့ လူတွေရဲ့ ဘဝတွေကို ထပ်တူပြုတာတွေ၊ လူတွေမဖြစ်ရတဲ့၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဖြစ်ခွင့်ရတာတွေ၊ ပျင်းလို့ ဖြေဖျော်မှု တစ်ခုအနေမျိုးနဲ့ ကြည့်တာတွေ မမြင်ဘူးတဲ့ ရှုခင်းရှုကွက်တွေပါလို့ ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးဘယ်လို ဝတ်စား ဆင်ယင်သလဲဆိုပြီး ကြည့်တာမျိုးတွေ စသဖြင့် ကိုယ့်ဆန္ဒတွေနဲ့ ကိုယ် ကြည့်ကြတာပဲလို့ ပြောရမှာ ပဲ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဝတ္ထုကဗျာဆိုတာ စာတတ်မှ ၊ ဝါသနာပါမှ ၊ ခံစားမှုအားကောင်းမှ ဖြစ်မှာ ကိုး။ ဒီလိုပဲ ပန်းချီတို့ ၊ သီချင်းတို့ လည်း အဲရုပ်ရှင်လည်း ကြရော စာတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ၊ သီ ချင်းတွေမှာ ဖော်ပြလို့ မရတာတွေကို၊ ခံစားလို့ မရတာတွေကို ရုပ်ရှင်မှာ ကြတော့ အမူအယာနဲ့ တင် ပြီး ရော၊ တန်းခနဲသိတယ်၊ ဥပမာ-ဝတ္ထုထဲမှာ ‘မင်းသမီး’ငိုလေသည် လို့ ရေးတယ်။ ဒါကိုစာနဲ့ ဖတ်ရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အရုပ်နဲ့လည်း ပြလိုက်တော့ ပရိသတ်က ဇာတ်လမ်းနဲ့ အတူ ခံစားလိုက်တယ်။ သဘောပြောရရင် အွန်စော၊ ထယ်ဆောက်၊ ဂျန်စောတို့ ရဲ့ ကိုးရီးယား

ဇာတ်လမ်းကို ဝတ္ထုလိုရေး ကြည့်။ လူတွေဒီလောက် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အရပ်တွေနဲ့ ပြလို့ သာ အားလုံးခံစားပြီး ဂျှန်စော၊ အွန်စော၊ ထယ်ဆောက်ဖြစ်ကုန်ကြတာ။ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ တစ်နည်းပြောရရင် ခံစားလို့ ရလို့ပဲ။

ဒီနေရာမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောချင်တယ်။ တစ်ချို့ကတော့ ပတ်ပြီးရယ်လေ မလားပဲ။ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတစ်ကားကို အနည်းဆုံး ငါးခါလောက် ကြည့်သင့်တယ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေပေါ့။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ဇာတ်လမ်းရဲ့ သဘောကိုသိဖို့ ဇာတ်ကား တစ်ကားလုံးကို ခြုံပြီးကြည့်လိုက်။ ဒုတိယတစ်ကြိမ်မှာ သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ အမူအယာနဲ့ ဇာတ်လမ်း ကိုပုံပိုးပေးမှု၊ တတိယတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ဇာတ်ကားကို ကင်မရာဇာတ်ပုံရိုက်ချက် ဘယ်လိုအယူအဆတွေနဲ့ ပြသလဲ။ စတုတ္ထအကြိမ်ကြည့်ရင်တော့ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာက အခန်းစဉ်တိုင်း ဇာတ်ကားကို ဘယ်လိုအပြ၊ အပြောတွေနဲ့ ချိတ်ထားသလဲ၊ ဒါရိုက်တာက ဘာတွေသူဖန်တီးညွှန်ကြားထားသလဲ။ ဟာသဇာတ်ကားတွေဆို ဒါရိုက်တာက တစ်ခါတစ်ခါ Over တွေ လုပ်ခိုင်းထားတာမျိုးရှိတယ်။ သရုပ်ဆောင်ကသွက်ရင် ဇာတ်ကပိုကြွလာတယ်။ အတိသယဝုတ္တိအလင်္ကာကိုသုံးပြီး ညွှန်ကြားရ တယ်။ ဒါက ရုပ်ရှင်မှာ မပါမဖြစ်ပဲလေ။ စကားပြန်ဆက်ပါဦးမယ်။ ပဉ္စမအကြိမ်မှာတော့ အဲဒီဇာတ် ကားရဲ့ နောက်ခံတေးဂီတကဇာတ်ကို ဘယ်လိုအခန်းစ ၂ ၀ တေ ၀ မ ၂ ၁ ခွင်ဝင်အောင် တီးခတ်ပေးထားလဲ၊ ဖလင်တည်းဖြတ်မှုအပိုင်းကကော အိုင်နေသလား။ အီနေသလား။ သွက်နေသလား။ အဲဒါတွေသာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ခွဲခြားတတ်ပြီဆို၊ ဒီမှာသာဆို ဒုတိယတန်းစားအဆင့်ရှိတဲ့ ဒါရိုက်တာလောက် တောင် လုပ်လို့ရတယ်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့ အခါ ရုပ်ရှင်ရဲ့ အရသာနဲ့ ရုပ်ရှင်ရနံ့ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ကြည့်ရတဲ့ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားက အေးမြတဲ့ ရာသီဥတုဒေသမျိုးကို ဇာတ်အိမ်တည်ထားတာမျိုး၊ ရုပ်ရှင်ထဲက လေအေး စက်ကလည်း အေး၊

ဇာတ်လမ်းက

တကယ့်ကို

ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာဇာတ်လမ်းမျိုး ကြည့်တဲ့ သူ လည်း အေးလို့ ၊ ကိုယ်တိုင်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ အရသာမျိုးကို ခံစားရတယ်။ ဟိုတုန်း က ဂုဏ်ရုပ်ရှင်ရုံ (အခု ကုန်သည် ကြီးများ ဟိုတယ်) က အဲဒီလို အရသာမျိုးကိုပေးတာ၊ ဂျပန်ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတွေဆို ကြည့်ရတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ရုပ်ရှင်ရနံ့လို့ ပြောရမလားပဲ။

ချစ်သူ ဘယ်လိုရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမျိုးတွေကို ကြည့်မလဲ၊ ခပ်သွက်သွက် ဇာတ်ကားမျိုးကို ကြည့်ချင်ရင် အမေရိကန်ဇာတ်ကားတွေကောင်းတယ်။ ဇာတ်ကို ရိုမန်ဖြစ်တာ ကြည့်ချင်ရင် ဂျပန် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေကြည့်။ ဇာတ်ကို သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ ခပ်လေးလေးသရုပ်ဆောင်တာကို ကြည့် မယ်ဆိုရင် ပြင်သစ်နဲ့ အီတလီဇာတ်ကားတွေကြည့်ပါ။ ရိုးရာဓလေ့တွေကော၊ သီချင်းတွေကော၊ အကတွေကော၊ အထိုးအကြိတ်၊ ဆို၊ ငို ပြောနဲ့ ဒီခေတ်ဥရောပရိုက်ချက်ကော အနောက်ဟန်ရိုက်ချက်တွေပါတဲ့ ဇာတ်ကားမျိုးတွေ ဆိုရင်တော့ အိန္ဒိယရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမျိုးတွေကြည့်ပါ။ အာရှလည်း နည်း နည်းဆန်၊ ဥရောပ၊ အမေရိကန်ဟန်လည်း ပါတဲ့ ဇာတ်ကားတွေ ဆိုရင်တော့ တရုတ်နဲ့ ကိုးရီးယားရုပ် ရှင်တွေကြည့်ပါ။ အခုဆိုဗီစီဒီတွေကော၊ ဗွီဒီယိုတွေကော ရှိနေပြီလေ၊ ချစ်သူက မေးတယ်။ ဒီလောက် ရွေးပြတာ မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကျတော့ မပါဘူးလားလို့ မေးရင်တော့ ချစ်သူသာ စောစောက ပြောတဲ့ ဇာတ်ကားတွေကြည့်ခဲ့ရင် ဒါမျိုးမေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ သာ ပြောပါရစေတော့။
